

Lapin K-seniorien retkue Ikkaalissiin

Torstai aamun aurinko oli jo korkiala, ko mejän onnikka tarttas nelostiele kohti Ikkalisten kyläpöytä. Meitä kyytiläisiä oli parikymmentä ja kaikki innoshan. Näekkö ku meilä on sielä kinkerit. Oikeasti ne oli vasta lauantaina, mutta ei näin kaukaa kannatte lähteä yhtä iltapäivää varten. Niin, ja lähimä seuraksi mejän kolohvi triole, ku niitten kisa on perijantaina.

Menomatkan ei kestäny ku ykstoista tuntia, ku siinä on net kuskin lakisäätheiset tauot. Kuskiksi olima taas saanhet luottomiehemä Ramin, joka voitaa hyvin ottaa kerhon jäseneksi. No- se tuntee mejät kaikki ja on kuullu mejän jututki monhen kerthan, eikä töylyytä liikenteessä.

Kaikkile löyty koppa ja kortteeri oli hyvä. Aamupalale oli matkaa putkea pitkin 680m ja johan siinä tuli aamulenkki hoijetuksi ja puuro maistu ja muutaki serviisiä oli ihan riittävästi. Puolilta päivin pakkasima mailapussit ja kolhvarit ja kaikki muutki kyythin ja Rami vei mejät sinne pelipaikale.

Sielä net toiset jo reenas vingiä ja net puhuki niinko eri kieltä keskenhän ku niinko Bägi ja Böörti ja Svingi ja mitä kaikkea, en mie ymmärtäny!

Ei net sillon arvanhet, että ketä sielä onnikkala tuuhan. Mutta ko iltasela tulokset julukasthin, kuulit kuka on mejän Tarja. Se oli Tarja, joka puttas parhaten naisista ja toi pari komiaa pokaalia Kemijärvele.

Sillääikaa ko ne toiset osalistu pelhiin, niin met mennä öykäsimä Tamperheele. Mejän puhhenjohtaja Eija, joka on kans monen pokaalin arvonen, oli hommanu piletit kattomhan kometiasteatterin esitystä ja se oli Waltarin Kaasua, komisaario Palmu. Saatan sanoa, niinko nykysin nuo etelän julkkset ruukaa, että oli SIKKA HYVÄ!!!

Ilta kulahti sitte juhuliissa Tarijan menestystä sielä viheriölä ja tuntu että met olima jokhainen oikeasthan aika hyviä.

Lauantai-aamupäivä meni sitte leppäillessä ja lattaillessa akkuja varsinaishen kokoustapahtumhaan. Aurinko paisto ja mieli oli oottavan jännittyny ja porukkaa oli palijon. Vähänlaisesti oli tuttuja mutta kuitenkin muutama.

Turpakäräjät alako sillä, että äänentoistolaitet ei toiminu. Mie ja met lappilaiset, ko olima tunkenhet eturivhin, kuulima. Mutta arvaappa kuulitko ne 250 muuta siinä salissa ja ko porukka tapojensa mukhan vielä porisee omia juttujansa. Sen verran saima selevää, että Laphin meni sampankalijapullo, ko met olima ollu innokhaasti vasepuukissa.

Suolapalat syöthin ja poristhin keveriin kans, mithän maholisuutta ei ollu kysellä taikka vaihtaa kokemuksia toiminoista muitten piirien evustajien kans niinko käräjät-nimitys anto oottaa.

Lähethin kämpile vaihtamhan parempia kampheja niinku kuttussa luki.

Pestynä ja suittuna ja ootusta uhkuen siiryimä pelipaikale. Mie ja 270 muuta kaupan alan tosiossaajaa, jotka olima tienanu Keskole ja tietenki ittelekki melekoset kasat erilaista ommaisuutta.

Mitä met saima??? Väsähtänhen essiintyjän iki-vanhan esityksen, joka olis sopinu osuuskaupan kesätyöntekijöile opastukseksi. Ja kun se jorina ei edes kuulunut koko saliin kun tämä virtuoosi ei suostunut ottamaan mikrotonia vaan puhui kenkiensä kärjille. Avustajan tasosta en säälistä puhu mitään.

Toisaalta tunsin myötähäpeää järjestäjien puolesta ja toisaalta tunsin pettymystä meidän seniorien puolesta. Näinkö vähän meitä arvostetaan!!!

Onneksi Keskon pääjohtaja ei ollut paikalla...

Ei saatu, mitä oli tilattu.

Pyhäamuna lähimä kiirheen kaupala kotia, suussa oli joku outo maku.

Pysähyimä Kokkolassa Tyynelän Tonttutalossa ja sielä alako kiristys takaraivossa hellittämhän. Elämähän on kuitenkin ihanaa, muutkin mokaa. Toivottavasti tämäki tarina otethan ritiikkinä eikä -ittuiluna.

Rakkariitikko Timo Leppälä, syöpäpotilas, nyt terve, 73v.